

Sygn. akt II K 961/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Anna Szelağ

Protokolant Kinga Grzywacz

w obecności

Prokuratora Edyty Ulatowskiej Stojak

po rozpoznaniu dnia 05.12.2107r. .

sprawy **R. M. (1)**, urodz. (...) w L.

syna W. i L. z d. S.

oraz **D. B. (1)**, urodz. (...) w N.

syna M. i M. z d. S.

oskarżonych o to, że: w dniu 03.09.2017r. w L., woj. (...) na ul. (...) usiłował dokonać działając wspólnie i w porozumieniu rozboju na osobie R. D. (1) w ten sposób, że w/w sprawcy używając przemocy i grożąc natychmiastowym jej użyciem zażądali od niego wydania telefonu komórkowego m-ki i (...) o wartości 2400 zł, szarpiąc jednocześnie pokrzywdzonego za ubranie, próbując go uderzyć oraz przewrócić na ziemię, przy czym zamierzonego celu przywłaszczenia mienia nie osiągnęli z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego, działając w ten sposób na szkodę R. D. (1); -

tj. o czyn z art.13§1kk w zw. z art.280§1kk

orzeka:

oskarżonych R. M. (1) oraz D. B. (1) uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, przy czym ustala, że oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu usiłowali dokonać rozboju i za to na podstawie art.13§1kk w zw. z art.280§1kk skazuje oskarżonych, a na podstawie art.14§1kk w zw. z art.280§1kk wymierza każdemu z oskarżonych karę po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności; -

- na podstawie art.46§1kk zasadza od oskarżonych R. M. (1) oraz D. B. (1) na rzecz pokrzywdzonego R. D. (2) po 500 zł (pięćset) tytułem zadośćuczynienia; -

- na podstawie art.63§1kk na poczet orzeczonej wobec obu oskarżonych kary pozbawienia wolności zalicza okres ich tymczasowego aresztowania od dnia 03.09.2017r. godz. 08:10 do dnia 05.12.2017r.;

- na podstawie art.624§1kpk zwalnia oskarżonych R. M. (1) oraz D. B. (1) od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i obciąża nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt II K 961/17

UZASADNIENIE – ograniczone do oskarżonego D. B. (1)

W oparciu o ujawniony w sprawie materiał dowodowy Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 03.09.2017r. około godziny 08:00 pokrzywdzony R. D. (1) stał na przestanku autobusowym w L. przy ul. (...). W tym czasie w kierunku pobliskiego postoju taksówek szli oskarżeni R. M. (1) oraz D. B. (2). Zachowanie oskarżanych, którzy głośno ze sobą rozmawiali, przeklinali, zaniepokoiło pokrzywdzonego, dlatego schował do rękawa bluzy, należący do niego telefon marki I. (...) o wartości około 2400 zł. Następnie obaj oskarżeni podeszli do R. D. (3) i używając słów wulgarnych zażądali od niego wydania telefonu. Gdy pokrzywdzony odmówił, wówczas zaczęli go szarpać, ciągnęli za bluzę, jak również próbowali uderzyć w głowę, w twarz, przewrócić, co jednak się nie udało w wyniku skutecznych uników pokrzywdzonego. Ponieważ oskarżeni mieli przewagę, R. D. (1) uciekł do bloku przy ul. (...), gdzie wbiegł do otwartej klatki schodowej i zablokował od środka prowadzące do niej drzwi. Widząc reakcję pokrzywdzonego, R. M. (1) oraz D. B. (1) pobiegli za nim, jednak nie mogli otworzyć w/w drzwi, więc uderzając w nie krzyčeli, aby R. D. (1) wyszedł do nich, grożąc mu przy tym pozbawieniem życia. W tym czasie pokrzywdzony wbiegł na wyższe piętro, gdzie zadzwonił do mieszkania A. W., prosząc ją o pomoc. A. W. obawiając się o własne bezpieczeństwo nie wpuściła pokrzywdzonego do mieszkania, jednakże zadzwoniła po numer alarmowy 112 zgłaszając zaistniałą sytuację. Po przybyciu na miejsce funkcjonariuszy policji, pokrzywdzony udał się nimi na w/w przystanek autobusowy, jednak oskarżonych już tam nie było. Po kilku minutach drugi patrol okazało R. D. (1) zatrzymanych wcześniej R. M. (1) oraz D. B. (1), w który bez żadnych wątpliwości rozpoznał on obu napastników.

Na skutek działania oskarżonych, pokrzywdzony nie odniósł żadnych obrażeń, jak i nie doznał żadnej szkody materialnej.

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: R. D. (1) (k.8-9), A. W. (k.14-15), D. B. (3) (k.34-35), R. S. (k.37), A. S. (k.107-108), jak również na podstawie dowodów w postaci notatki urzędowej (k.1, 24-26, 42, 43, 44), protokołu zatrzymania (k.2, 5), protokołu użycia alkometra (k.4, 7), zawiadomienia o przestępstwie (k.8-10), protokołu oględzin (k.20-21), zdjęcia (k.21a), karta karna (k.22, 23), protokół przeszukania (k.28-29, 31-32), opinii (k.123-127) oraz częściowo na podstawie wyjaśnień oskarżonych R. M. (1) (k.255), D. B. (1) (k.255-256).

Oskarżony D. B. (1) początkowo nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, zaś już w toku rozprawy przyznał się i wyjaśnił, że „nie pamiętam tej nocy, bo byłem pijany” (k.255). Jednocześnie oskarżony złożył wniosek w trybie art.387kpk i wniósł o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie mu kary 2 lat pozbawienia wolności oraz zobowiązanie do uiszczenia świadczenia pieniężnego w kwocie 500 zł na rzecz pokrzywdzonego. Sąd wniosek uwzględnił.

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom D. B. (1) w zakresie w jakim przyznał się on do winy, gdyż korespondują one z pozostałym ujawnionym w sprawie materiałem dowodowym, a zwłaszcza z zeznaniami świadków, w tym głównie z zeznaniami R. D. (1).

Sąd nie miał wątpliwości, że w dniu 03.09.2017r., znajdując się w stanie nietrzeźwości, oskarżony usiłował dokonać rozboju na osobie pokrzywdzonego. Wszystkie te okoliczności znajdują potwierdzenie w zeznaniach świadka R. D. (1), A. W., D. B. (3), R. S., A. S.. Sąd w całości dał wiarę zeznaniom w/w świadków, gdyż ocenił je, jako logiczne i precyzyjne, są to osoby postronne. Żadna ze stron nie kwestionowała treści ich zeznań, jak również nie stawiano zarzutu, że ktokolwiek z tych świadków, łącznie z pokrzywdzonym, posiadał interesu w tym, by obciążać oskarżonego ponad jego rzeczywiste działanie. Wszystkie te okoliczności powodują, że w ocenie sądu, zeznania te zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności.

Potwierdzeniem tych ustaleń jest także opinii biegłego z zakresu genetyki sądowej, który jednoznacznie stwierdził, że na śladzie zabezpieczonym w trakcie oględzin miejsca zdarzenia, wykazano obecność ludzkiej krwi. Natomiast materiał genetyczny poprawny od R. M. (1) z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością pochodzi właśnie od tego oskarżonego (k.12-127). Jednocześnie należy w tym miejscu podnieść, że prawdziwość, autentyczność i rzetelność

sporządzenia ujawnionych w sprawie dowodów nieosobowych, w tym także w/w opinii, nie była przedmiotem zarzutów stron oraz nie wzbudziła wątpliwości sądu. Zostały one sporządzone poprawnie, kompleksowo i w sposób zgodny ze standardami rzetelnego postępowania, z tych też względów sąd nie odmówił im wiarygodności.

Reasumując, w świetle poczynionych przez sąd ustaleń wina oskarżonego D. B. (1) nie budzi żadnych wątpliwości i czynem swoim wyczerpał on dyspozycję art.13§1kk w zw. z art.280§1kk. W dniu 03.09.2017r. w L. na ul. (...) usiłował dokonać, działając wspólnie i w porozumieniu z R. M. (1), rozboju na osobie R. D. (1) w ten sposób, że w/w sprawcy używając przemocy i grożąc natychmiastowym jej użyciem zażądali od niego wydania telefonu komórkowego m-ki i (...) o wartości 2400 zł, szarpiąc jednocześnie pokrzywdzonego za ubranie, próbując go uderzyć oraz przewrócić na ziemię, przy czym zamierzonego celu przywłaszczenia mienia nie osiągnęli z uwagi na ucieczkę pokrzywdzonego. Należy w tym miejscu podnieść, że przy tak ustalonym stanie faktycznym, nie ma także żadnych wątpliwości, że oskarżony stosował przemoc wobec osoby, która polega na fizycznym oddziaływaniu na ciało człowieka w postaci co najmniej naruszenia nietykalności cielesnej ukierunkowanym na zmuszenie pokrzywdzonego do znoszenia zaboru rzeczy (por. wyr. SA w Katowicach z 23.10.2003 r., II AKa 292/03, Prok. i Pr. – wkł. 2004, Nr 7–8, poz. 31). Przy czym nie ma znaczenia, czy środki rozbójnicze poprzedzają kradzież czy też są użyte w trakcie kradzieży i ją ułatwiają, przełamując lub uniemożliwiając opór ze strony pokrzywdzonego (por. wyr. SN z 13.5.2008 r., IV KK 489/07, OSNwSK 2008, Nr 1, poz. 1061). D. B. (1) swoim działaniem także zrealizował drugie znamię w/w występkę, tj. kradzież w rozumieniu art.278kk. Jednocześnie wobec faktu, że na skutek działania pokrzywdzonego, oskarżeni nie osiągnęli zamierzonego celu w postaci przywłaszczenia telefonu, ich czyn został zakwalifikowany jako usiłowanie rozboju.

Kwestią wymagającą szczegółowego ustalenia jest także to, czy R. M. (1) oraz D. B. (1) działali wspólnie i porozumieniu. Podstawowym elementem takiej formy współdziałania jest wykonywanie czynu zabronionego w porozumieniu z inną osobą, przy czym nie ma żadnych dodatkowych wymogów odnośnie sposobu porozumienia. Porozumienie może dojść do skutku w każdej formie, nawet w sposób dorozumiany. Dlatego wystarczyło, że w/w oskarżeni objęli swoją świadomością fakt, że dokonywane jest przestępstwo rozboju i traktował to zachowanie jako własne. Nie jest wymagane, aby każdy z oskarżonych zrealizował wszystkie znamiona przestępstwa określonego w treści art.280§1kk, wystarczyło, że objęli oni swoim zamiarem całość zachowania określonego znamionami w/w typu czynu zabronionego. Skoro R. M. (2) oraz D. B. (2) byli razem w tym samym czasie i miejscu, to nie sposób przyjąć, że któryś z nich mógł popełnić przestępstwo niejako w ukryciu przed drugim. Jednakże zdaniem sądu najważniejsze jest tutaj to, że jak zeznała R. D. (1) był on atakowany przez obu napastników. Z takich zeznań wynika jeden wniosek, że wszyscy sprawcy brali czynny udział w popełnieniu przedmiotowego przestępstwa. Na marginesie należy stwierdzić, że żaden z oskarżonych w jakikolwiek sposób nie zademonstrował przeciwnej postawy.

W tym miejscu należy także podnieść, że sąd rozważał przyjęcie wypadku mniejszej wagi, ale stwierdził brak ku temu podstaw. Oceny, czy konkretny czyn stanowi wypadek mniejszej wagi przestępstw wymienionych w art.283kk, należy dokonywać na podstawie kryteriów z art.115§2kk, przy czym przestępstwo rozbójnicze można zakwalifikować jako wypadek mniejszej wagi dopiero wówczas, gdy przemawiają za tym względy dotyczące zarówno sposobu działania sprawcy, jak i zamachu na mienie (L. Wilk, w: Królikowski, Zawłocki (red.), Kodeks karny. Część szczególna, t. II, 2013, s. 612; G. Łabuda, w: Giezek (red.), Kodeks karny. Część szczególna, 2014, s. 1097). Sąd w całości podzielił pogląd, że o stopniu społecznej szkodliwości rozboju decyduje od strony przedmiotowej nie tyle wartość zabranej rzeczy (ta jest bowiem często przypadkowa, niezależna od zamiaru sprawcy, sięgającego po prostu po to, co ofiara miała przy sobie), ile stopień zagrożenia dla zdrowia (lub nawet życia) napadniętego. Im bardziej sprawcy rozboju przekraczają próg przemocy wobec osoby, który in concreto niezbędny był do obezwładnienia ofiary, tym wyżej należy ocenić stopień społecznej szkodliwości poddawanego prawnokarnemu wartościowaniu czynu (por. wyr. SA w Lublinie z 14.9.2009 r., II AKa 124/09, KZS 2010, Nr 1, poz. 49; podobnie wyr. SN z 2.2.1995 r., II KRN 198/94, OSNKW 1995, Nr 5–6, poz. 33; zob. też wyr. SA w Krakowie z 5.11.2013 r., II AKa 559/13, niepubl.). Przenosząc te rozważania na grunt niniejszej sprawy, to należy przyjąć, że działanie oskarżonych było brutalne i nacechowane dużą, niczym nieuzasadnioną agresją, próbując otworzyć drzwi do w/w klatki chodowej, wybili nawet szybę w drzwiach.

Wymierzając D. B. (1) karę 2 lat pozbawienia wolności, sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 kk. Oskarżony jest osobą stosunkowo młodą, a przez to niedoświadczoną życiowo, nie był uprzednio karany sądownie, co uznać należy za okoliczności łagodzące. Nie zmienia to jednak faktu, że D. B. (1) mając 25 lat powinien zdawać sobie sprawę z naganności swojego postępowania oraz skutków, jakie może to za sobą pociągnąć. Działania oskarżonego w żaden sposób nie może tłumaczyć fakt, że był on wówczas w stanie nietrzeźwości i jak sam stwierdził, to nie pamięta przebiegu przedmiotowych zdarzeń. Skoro alkohol wywołuje u oskarżonego takie objawy, to tym bardziej nie powinien go nadużywać, w czasie zatrzymania stwierdzono u niego aż 1,10 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (k.4). Okolicznościami obciążającymi D. B. (2) jest niewątpliwie bardzo wysoka szkodliwość społeczna czynu, który popełnił oraz fakt, że popełnił go przy użyciu przemocy z bardzo niskich pobudek. Sposób działania D. B. (2) był nacechowany dużą agresją oraz brakiem, jakiegokolwiek poszanowania pokrzywdzonego. Przepięstwo usiłowania rozboju jakiego się dopuścił, nie wynikało z jakiegoś nagłego, bezmyślnego „pomysłu”, ale było to przestępstwo, którego realizacja była rozciągnięta w czasie i jego postawa cechowała się dużą brutalnością. Obu oskarżonych nie powstrzymał fakt, że pokrzywdzony uciekł do pobliskiego bloku, gdzie schował się na klatce schodowej, nie tylko za nim pobiegli, ale także dobijali się do zaryglowanych drzwi, grożąc przy tym pokrzywdzonemu pozbawieniem życia. Jednakże mimo powyższych ustaleń sąd wymierzył D. B. (2) minimalną karę 2 lat pozbawienia wolności, a to z uwagi na postawę oskarżonego jaką wykazał w trakcie rozprawy, ostatecznie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, złożył wniosek w trybie art.387kpk, jak również przeprosił R. D. (1), który przeprosiny przyjął oraz zadeklarował pokrzywdzonemu zapłatę 500 zł tytułem zadośćuczynienia.

W ocenie sądu taka kara spełni zarówno cele w zakresie oddziaływania na samego oskarżonego, jak i wpłynie pozytywnie na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Wysokość wymierzonej kary powinna być wystarczająca do przeprowadzenia procesu resocjalizacji D. B. (1) i pozwoli mu na zmianę swojego postępowania, poprzez poszanowanie norm prawnych.

Na podstawie art.624§1kpk sąd zwolnił obu oskarżonych od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych i obciążył nimi Skarb Państwa.